

LBRIS

We know
books

Visul
unei nopți
de vară

o antologie fantasy

Editura
Petale Scrie
Nojorid, 2025

După mutarea suveranului, oamenii din vechea capitală au scornit fel și fel de povești despre această întâmplare. Palatul era învăluit de ceață, iar lor nu le zise nimeni de ce. În fiecare noapte cu lună plină, cineva din oraș murea. Toți spuneau că fantoma fostei împărătese blestemase familia imperială și, pentru că nu-i mai oferea nimeni sacrificii, aruncase blestemul asupra orașului. Uneori, o vedeau noaptea bântuind străzile pustii. Unii jurau că în jurul ei mai erau fantomele unor copii morți la palat. Poveștile despre cruzimea ei se auzeau chiar și la noua capitală, îngrozind-o pe Xia. După câțiva ani, în vechea capitală a imperiului nu mai rămăsese nimeni. Oamenii se mutaseră din oraș, lăsându-l părăsit, pradă amintirilor pe care voiau să le uite. O vreme, servise ca adăpost hoților și vagabonzilor. Nimeni nu auzise de moartea lor, nimeni nu uitase cu adevărat de Împărăteasa de Jad. Sălașul fantomei devenise mormântul tuturor celor care treceau pe acolo.

Cuprins

1. Ultima poveste - M.K. Lynn.....	5
2. Trandafirul fermecat - Alina Cosma	47
3. Prințul și vrăjitoarea - Demetra Genevine.....	53
4. Flame - Marius Andrei.....	79
5. Când stelele încep să plângă - Alexandra Drestaru.....	97
6. Pădurea Lupului - Elena Druță	125
7. Regele Cailor Infernali - Aurelia Chircu	141
8. Pânza timpului - Alexandra Petrescu	155
9. Trădarea unui înger - Cristina Toma	169
10. Cea care spune adevărul – Mihaela Anghel	179
11. La schimb cu viața mamei - Olga Menai.....	193
12. Vraja iubirii - Andrada Rezmuveș.....	205
13. Făt-nu-prea-Frumos - Morgan Hexner	221
14. Sinceritatea lui Hades - Cătălina Pană.....	241
15. Fantasticii Anonimi - Ioana S. Bogorodea	255
16. Ecoul unei nopți pierdute - Agape F.H.....	273
17. In ictu oculi - Ioana Rodica Dumitru	291
18. Pagoda Împărătesei de Jad - Ioana Mihaela Curalet	327

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Visul unei nopți de vară : o antologie fantasy. - Nojorid :

Petale scrise, 2025

ISBN 978-630-6557-58-5

82

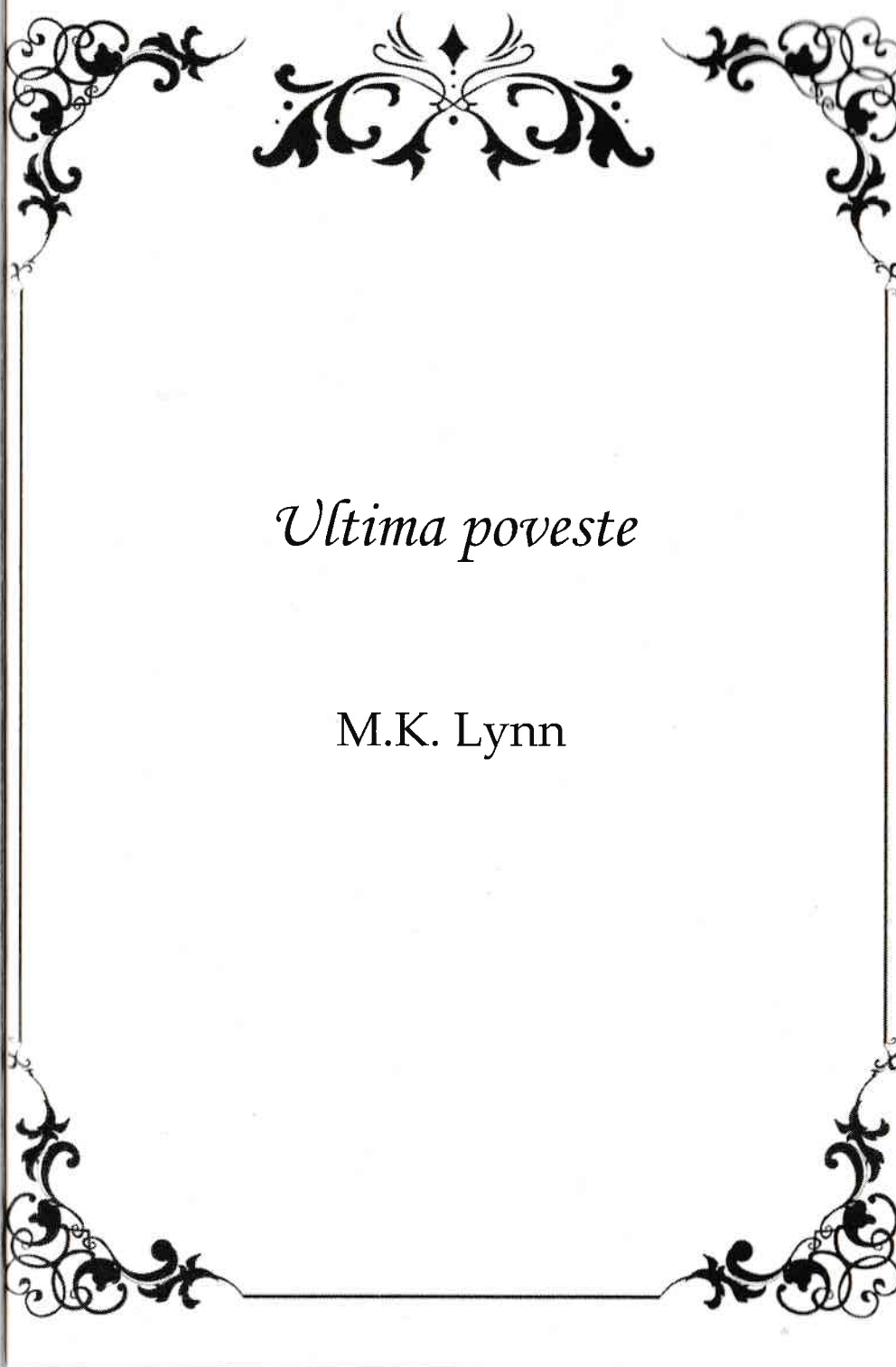
Redactor coordonator: Ioana Mihaela Curalet
Editare și corectare: Ioana Mihaela Curalet
Marius Andrei

Tehnoredactare: Tudor Neag

Design copertă și interior: Maria Cătălina Buboc
Montaj copertă: Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ultima poveste

M.K. Lynn

Se făcuseră două luni de când tatăl ei a aruncat-o în peștera balaurului când îl găsisese pe Zburător.

Urca, pentru a mia oară, rănindu-și mâinile până la sânge, încercând din nou să iasă din groapa fără fund în care se afla. Cu dinții încleștați și fruntea umedă de chin, prințesa Mira a dacilor, altădată învăluită de dragoste și sclavi, zăcea uitată în groapa Kogaionon, ofrandă pentru balaurul ce amenința poporul ei.

Își ura existența.

Era prea întuneric.

Trebuia să devină soția unui mare războinic, sau să moară în brațele lui Zamolxe, nu să putrezească pentru o veșnicie în acea peșteră!

Așa că urca.

Urca încontinuu.

Își aruncă privirea peste umăr – întunericul acoperi fundul gropii. Zâmbi. Era mai sus ca niciodată, trebuia să urce mai departe!

Piciorul plin de sânge încheșat alunecă de pe o piatră mai lucioasă decât celelalte, unghiile se rupseră sub granitul solid, iar când încercă să apuce orice din perete, piatra ieși din el și se pierdu, împreună cu ea, în abis.

Se trezi, mult mai târziu, de la o lumină slabă.

– În sfârșit! spuse o voce necunoscută. Credeam că nu te mai trezești! Frumoasă căzătură.

Mira clipi de câteva ori, încercând să-l vadă pe necunoscut. O durea capul îngrozitor, iar când își ridică palma la ceafă atinse ceva umed și cald. Îi dădură lacrimile, pe care se grăbi să le șteargă cu mâneca.

Nu avea timp pentru așa ceva.

Se ridică în capul oaselor. Stătea lungită pe piatra goală, într-o baltă întunecată, cu cămașa de noapte de pe ea plină de sânge și noroi. Părul roșcat părea mai mult negru de la funingine, iar unghiile rupte usturau groaznic.

Își strânse genunchii la piept.

Dezgustător.

Ridică ochii la necunoscut. Înalt, era alb din cap până în picioare – haine subțiri de in, cu broderii aurite la încheieturi și gât, păr alb ca zăpada din munți, piele, gene, până și ochii – totul era alb. Era atât de ciudat să îl vadă acolo, printre pietrele negre de cenușa balaurului, încât la început crezu că era în lumea lui Zamolxe.

Necunoscutul aprinsese focul într-un craniu umplut cu apa neagră de pe jos și își întinse mâinile spre el, încercând să se încălzească.

Nu mai văzuse un foc de prea mult timp.

– Cine ești?

Necunoscutul surâse.

– Am multe nume, începu el, uitându-se la ea de sub genele albe. Tu mă cunoști ca Zburător.

Tresări.

Atât mai trebuia!

Doica îi spunea mereu că Zburătorul arăta ca un șarpe cu aripi, fioros și neîmblânzit, iar când găsea vreo fată necăsătorită, o chinuia groaznic, aducând boala și moartea în casă. Trebuia să îl alunge, să lipească cu zgură toate găurile casei și să nu-i deschidă în nici un fel dacă o chema să iasă.

Dar, cum peștera balaurului nu-i permitea acea soluție, încercă doar să se dea în spate.

Zburătorul zâmbi larg și își trecu mâna prin păr. Îl avea lung și drept, ca toți sclavii din poporul ei.

— Eram sigur, făcu, urmărind cum ea se feri de el. Cum te cheamă?

— Mira, răspunse ea fără tragere de inimă. Sunt fata regelui Oroles.

— O! monstrul păru interesat. Ca să vezi, o prințesă în Kogaionon! De cât timp ești aici?

Nu-și dorea să-i răspundă, dar nu mai văzuse pe cineva de atâta timp că nu putu să reziste tentației.

— De două luni.

Balaurul arunca oase în groapă în fiecare zi, iar până atunci o făcuse de șaizeci și două de ori. Îi era atât de frică să îi scape numerotarea zilelor, încât nu putea să adoarmă decât după ce auzea cum de deasupra cădeau în șir bucăți din lumea de afară.

— Eu sunt de patruzeci de ani, dar mulțumesc că m-ai eliberat.

Se cutremură la gândul că ar fi putut să rămână în acea peșteră pentru patruzeci de ani.

Sau pentru toată viața.

Ridică privirea spre bărbatul din fața ei.

— Eu? Te-am eliberat? Când?

Zburătorul arată spre gura gropii, deasupra lor.

— Ai spart piatra în care m-a închis vrăjitoarea aia de Bendis, – zise el, încruntându-se. – Baba n-a știut să aprecieze o companie plăcută.

— Bendis? Întrebă Mira, confuză. Zeița frumuseții?

Zburătorul ridică scurt din sprâncene, deviind privirea.

— Niciodată n-am înțeles de ce o numiți așa, zise și arată spre ea. Orice muritoare e mult mai frumoasă decât o să fie vreodată baba aia nenorocită.

Uluitor.

— Dacă arată atât de rău, începu ea, privindu-l în ochi, de ce te-ai dus la ea?

Zburătorul zâmbi larg, după care se ridică, apropiindu-se. Mira se lipi cu spatele de perete și strânse în mână o piatră, gata să o arunce spre el.

Monstrul se așeză lângă ea și îi ridică bărbia cu două degete. În privirea lui vicleană, ea nu putu să afle nimic.

O speria.

— Vrei să te scot de aici, Mira, prințesa dacilor? o întrebă el, privind-o în ochi.

Nu se putea gândi la nimic altceva.

— Da, îi zise scurt.

— Atunci, inima ta îmi aparține pe vecie.

Doica îi spusese că Zburătorul chinuia fetele necăsătorite. Aparent, nu era vorba despre durere.

Înghiți în sec.

— Veșnicia e prea lungă, ce zici de trei zile?

Zburătorul surâse și se apropie mai mult. Genele albe păreau fire de iarbă cu promoroacă.

— Îți salvez viața. Cer o viață în schimb.

— Șapte zile.

Îi putea simți respirația pe buze, când el se depărtă brusc, revenind la locul lui, în spatele focului, iar Mira expiră ușurată.

— Bine, atunci, zise el, dându-și părul peste cap. Te las aici singură.

Nu-i convenea deloc.

— Nu vrei altceva? zise Mira încet, după care continuă cu încredere. Sunt prințesa dacilor, tatăl meu o să-ți dea orice îți dorești, dacă mă salvezi.

— Dar el te-a aruncat aici. Aparent, nu te iubește atât de mult.

Devie privirea.

Nu voia să se gândească la asta.

Nu trebuia să se gândească la asta.

— A fost forțat de popor, el nu a vrut să...

— Și totuși, nu a trimis niciun Făt-Frumos să te salveze.

Se crispă și sări în picioare. Rana de la ceafă îi zvâcni cu putere și o luă amețeala.

— Cine ești tu să-mi critici regele?! A avut motivele lui să nu mă salveze, dar sunt fata lui, sunt prințesa dacilor și nu o să zac aici uitată de toți! Nu ai niciun drept să îmi ceri ceva ce nu-ți pot oferi, iar dacă refuzi să mă salvezi, o să mă salvez singură!

— O! făcu el, ridicându-se. O prințesă cu caracter! Au trecut două luni și nu ai reușit să ieși de aici, când crezi că o să o faci? În trei luni? Zece? Îți spun eu – când o să-ți spargi capul ăla frumos de pietrele astea și o să-ți mănânce viermii carnea!

Se uită la el cu ură – nu avea nevoie de cineva care să îi strige adevărul în urechi. Îl știa foarte bine și singură.

Tatăl ei, familia ei, poporul ei – toți au părăsit-o cu desăvârșire.

Zburătorul expiră obosit și mută privirea.

— Uite, începu el, frecându-se la ochi. Nu e ca și cum îți cer infinitul.

Mira își strânse buzele.

— Nu ne cunoaștem.

Zburătorul ridică privirea spre ea. Focul din craniu începea să se stingă.

— Dar dacă te-aș lăsa să îmi spui mai târziu?

Îl privi lung. Dacă i-ar fi lăsat răgaz, ar fi putut să găsească altă soluție.

Așa că aprobă din cap.

Zburătorul zâmbi și o luă de mână.

— Totul o să fie bine, Mira.

Și-ar fi dorit să fie adevărat.

A doua zi, când balaurul se apropie cu zgomot de gura gropii, Zburătorul o luă pe prințesă de mijloc și, sărind ușor ca o pasăre de pe o piatră pe alta, se prinse de coada balaurului și se aruncă afară din groapă. Balaurul se întoarse fioros spre ei, cu cele trei capete gata să-i ardă de vii.

Zburătorul se dădu la o parte, o apucă mai strâns pe Mira de mijloc și sări cu putere, zburând peste jivina imensă. Se lăsă ușor la pământ și, luând-o pe prințesă de mână, o luă la fugă prin peșteră, șerpuiind prin tunele de parcă știa sigur unde era ieșirea.

Picioarele Mirei zvâcneau îngrozitor, dar prințesa continua să fugă, simțind cum setea de viață îi umpluse inima de putere.

Râdea.

Râdea fără să vrea.

Va vedea, în sfârșit, soarele.

În spate, balaurul se trezi din toropeală și porni în urma lor.

— Hai, Mira, hai mai repede! îi strigă Zburătorul, întorcând spre un tunel mai îngust.

Nu putea să nu inspire adânc în piept aerul libertății.

Se uită peste umăr. Balaurul apăru în capătul tunelului prin care nu putea să treacă și își întinse unul dintre cele trei capete la gura lui, gata să dea drumul flăcării.

– Zburătorule! strigă ea în deznădejde.

El o trase spre el și întoarse în ultimul moment în alt tunel. Focul trecu cu putere pe unde au fugit ei cu o clipă în urmă, arzând totul în calea lui. Zburătorul o strânse în brațe, ferind-o de căldura insuportabilă.

Răgetul nebun al balaurului o făcu să tresară. Zburătorul îi dădu drumul.

– De aici e mai ușor, zise el, ștergându-i fruntea de funingine. Ești bine?

Mira dădu din cap și păși mai departe, grăbind pasul în fiecare clipă. Își dorea să vadă soarele, să se asigure că e acolo, să știe că nimic nu s-a schimbat în lumea celor vii.

În ziua în care a fost sortită balaurului, tatăl ei o chemase la el și bău cu ea din vinul păstrat pentru prima zi de primăvară. I se păruse ciudat, dar nu spusese nimic – femeile nu aveau voie să vorbească fără permisiune. Fusese educată să devină un obiect scump, care urma să fie vândut la momentul potrivit.

Nu se împotriviise niciodată. Nu putea schimba că se născuse femeie, așa că decise să devină cea mai bună din neamul lor. Asta trebuia să-i aducă fericirea.

Nu?

Cu toată dibăcia și frumusețea ei, împotriva tuturor dorințelor ei, regele o aruncase balaurului, de parcă nu existau alte soluții împotriva acelei jivine! Tatăl ei credea atât de mult în profeții și ofrande, încât sacerdoții îi luaseră mințile.

Tăcuse și îndurase până atunci, dar nu și mai departe. Trebuia să vorbească.

Aerul începu să prindă o aromă proaspătă de iarbă.

Venise primăvara.

Se opri la ieșire și inspiră cu toată forța. Era în munți, la poale șerpua un râu, copacii subțiri și deși se ridicau goliți de

frunze până sus, spre cerul albastru. Pe jos, printre frunzele uscate, răsăriseră fire de iarbă și flori albastre de *cercer*, iar mușchii verzi se prinseră de toate tulpinile mai groase.

Nu mai mirosea a carne mucegăită.

Nu mai trebuia să își îndure propriul miros.

În sfârșit.

Zburătorul o găsi plângând. O strânse la piept, deși ea nu-și dorise să-l lase, și plânsese tot ce nu și-a permis atâta timp.

– Totul e bine, Mira, îi șopti el, mângâindu-i creștetul. Totul e bine.

Coborâseră spre râu și îi urmaseră albia până au dat de un prag în calea lui, în care se adunase apa, formând un lac. Zburătorul plecă în căutarea lemnului de foc, iar Mira se apropie de apă, vrând să spele de pe ea acele două luni de chin.

Atinse cu degetele piciorului apa. Rece.

Păși cu încredere înainte, până apa o acoperi cu totul. Își dorea să se trezească.

Nu-și scoase de pe ea cămașa – Zburătorul s-ar fi putut întoarce mai devreme, iar Mira își dorea să își acopere cu ceva golițiunea. În plus, cămașa trebuia spălată și ea.

Se lăsă pradă forței din jurul ei. Îi înghețau încet vârfulurile degetelor, nasul, urechile, iar inima bătu mai rar după un timp, calmându-se. Deschise sub apă ochii – lumina soarelui de deasupra dansa mirific, cu razele parcă prinse de brațele subțiri ale ielelor pădurii. Lăsă aerul afară din plămâni, urmărind pentru o clipă cum bulbucii se ridicau tot mai sus, tot mai departe, și se grăbi să-i urmeze, ieșind la suprafață.

Aerul părea mai rece decât apa – o făcu să tremure.

Dar era bine.

Zâmbi larg.

Totul era bine.

Se spală pe față, pe mâini, până dădu jos de pe ea tot sângele și toate grijile. Aruncă o privire spre mal – Zburătorul aprinsese focul și o privea, zâmbind.

– O să îngheți de frig! îi zise tare. Am prins un iepure, nu ți-e foame?

Atunci simți mirosul dulce de carne pusă pe foc.

Se grăbi să iasă din apă și își acoperi pieptul până ajunsese în fața focului. Cămașa i se lipi de corp și îi era atât de frig că nu se putea opri din tremurat. Pe foc se prăjea un iepure, iar Zburătorul îl tot învârtea, încercând să-l frigă pe toate părțile. El o privi tăcut un timp, după care expiră din greu.

– Aș putea să te încălzesc, dacă ai accepta propunerea mea.

– P-prefer s-să îngheț-ț de fr-frig, făcu Mira, frecându-și umerii cu palmele.

Picioarele i se încălziseră, așa că se apropie mai mult de foc. Fața parcă se topi sub puterea flăcărilor, împrăștiind fiori prin tot corpul. Când își dezmoști mâinile, Zburătorul îi întinse ramura cu iepurele.

– Tu nu vrei? îl întrebă confuză.

– Eu mă hrănesc cu altceva, zise el viclean. Mănâncă.

Acel iepure ars la suprafață și crud la mijloc fusese mai bun decât orice mâncase Mira vreodată. Când terminase de mestecat ultima fărâmă de carne, părul și cămașa se uscaseră complet.

– Ce s-a schimbat în ultimii patruzeci de ani? o întrebă Zburătorul gânditor.

Părea trist.

– Nu foarte multe, îi răspunse, încercând să-și aducă aminte ceva istorie. I-am bătut pe bastarni în ultimul război...

– Nu, nu la asta m-am referit, zise el. Societatea. Oamenii.

– Oh, făcu ea. Bineînțeles că îl interesau femeile. Nu se mai poartă cămașă sub ie.

Zburătorul se încruntă.

– Serios?

– Nu.

Monstrul își dădu ochii peste cap.

– Ești foarte rea cu inima unui simplu bărbat, Mira.

– Ești ușor de păcălit, zise ea, râzând.

Deși fugise prin tuneluri și adunase lemne, hainele Zburătorului rămăseseră la fel de curate ca la început. Mira nu putea să nu fie invidioasă – era mare noroc să fii un spirit.

– Ce ai de gând să faci acum că ai scăpat de balaur?

Ea își lăsă capul pe genunchi. Focul începea să se stingă.

– Vreau să mă întorc în Sarmizegetusa.

– Dar o să te trimită înapoi!

– Vreau să vorbesc cu tatăl meu. Vreau să-l conving să nu mai bage în seamă sacerdoții și să mă mărite, pur și simplu.

Ridică ochii spre Zburător, care o privea îndurerat.

– Crezi că o să te asculte?

Mira zâmbi.

– Sunt fata lui.

Zburătorul dădu din cap, parcă aprobându-și gândurile.

– Bine, atunci, zise, iar apoi arătă spre cămașa ei. Va trebui să-ți găsim ceva de îmbrăcat pentru această călătorie.

– O să mergi cu mine? se îngrozi ea. O să se uite toată lumea la noi!

– Nu și dacă fac asta, spuse el, pocnind din degete.

Pe părul, ochii, genele și tot ce mai era alb se revărsă culoarea – părul deveni blond, ochii – albaștri, iar broderia hainelor se coloră în verde. Arăta ca un om obișnuit.

Nu-i venea să creadă.

Zburătorul își strânse părul la spate cu o sfornică și lăsă coada în față, pe umăr.

— Ce zici?

Părea un tânăr fiu de nobil, dacă nu se uita la păr. Genul de tânăr care fura sărutări de la fetele satului când tații lor erau în câmp.

Devie privirea.

— Arăți... obișnuit.

— Ce bine e să fii eu, zise el și se întinse. Dar avem un drum lung, așa că hai să pornim.

Mira nu prea își imagina cum avea să ajungă în Sarmizegetusa – fusese adormită cu vinul tatălui ei pentru tot drumul, așa că se lăsă pe mâinile Zburătorului, care îi spuse că aventura avea să dureze vreo trei zile.

Mai întâi s-au apropiat de un sat din munți, de unde Zburătorul îi furase o ie, fustă, opinci și o pelerină lungă, groasă. Începea să arate din nou ca mai înainte.

Viața ei revenea la normal.

— Trebuie să facem rost de mâncare pentru drum, îi zise Zburătorul, după ce ea se îmbrăcase. Nu prea mai sunt iepuri în partea asta a munților.

Mira se opri din împletit părul.

— Și cum facem asta?

— Intrăm în sat, zise și o trase după el. Să nu scoți o vorbă.

Șirul de case se întindea dintr-un capăt în altul al muntelui, cu o singură cărare pe mijloc. Scunde, cu acoperișurile mușgăite de ninsorile iernii ce trecuse, ele abia dacă păreau locuite. Copiii alergau de colo până colo, jucându-se cu ramuri și pietre, iar femeile tăiau lemne pentru foc sau găteau în oale mari cina ce umplea satul de mirosuri mirifice.

Îi întâmpinase un moșneag îmbrăcat într-o robă lungă – sacerdotul satului.

— Cine sunteți și ce căutați? îi întrebă el, sprijinindu-se de un toiag.

— Am venit cu bine, zise Zburătorul, aplecând capul. Suntem niște bieți călători, rămași fără adăpost. Sora mea, biata mea soră, moare de foame și cu binevoința dumitale, bătrâne preot...

Mira tuși zgomotos.

Sacerdotul se încruntă.

— Nu avem unde să vă ținem peste noapte, dar vă putem da de mâncare, le zise bătrânul, după care strigă undeva în spate. Zia! Zia! Adu niște terci și pâine!

Fuseseră așezați la o masă mică, rotundă, cu două oale cu terci și câteva felii de pâine. Mira își începu terciul, fără să-l lase pe Zburător din priviri, care vorbea ceva cu acea Zia care le adusese de mâncare. Erau prea departe ca să-i audă, dar îi vedea foarte clar.

El îi zâmbi dulce și o luă ușor de mână pe care o sărută. Ea râse, îmbujorându-se, iar el se sprijini de gardul din spatele fetei, apropiindu-se mai mult. Îi șopti ceva la ureche, făcând-o să se înroșească și mai tare.

Zburătorul o văzu pe Mira privind-l, zâmbi ușor și o lăsă pe Zia să plece.

— Încotro vă îndreptați? o întrebă sacerdotul brusc, făcând-o să tresară.

— Sarmizegetusa, îi răspunse ea repede. Acolo stă unchiul nostru.

— Hmmm, făcu sacerdotul, lăsându-și barba în piept.

Zburătorul dispăruse, dar preotul nu părea alarmat. El își aruncă privirea departe, printre copacii ce înconjurau satul.

Întinericul se lăsa tot mai mult, aducând cu el mirosul proaspăt al frigului. Mira își lăsă nasul în marginea pufoasă a pelerinei – răcoarea îi înroși fața și degetele cu unghiile rupte.

Se uită la moșneag, care nu părea să o bage în seamă. I se părea atât de ciudat să fie din nou printre oameni, să îi vadă îndeaproape, să vorbească cu ei și nu cu bezna peșterii...

În depărtare se auzi urletul lupilor. Mira își duse instinctiv mâna la frunte, și îl văzu pe preot făcând la fel. Lupii erau păzitorii poporului ei, iar cei care nu le răspundeau la salut aduceau mare necaz în casa lor.

Nu știa cât a stat acolo, cu cerul împânzit de stele și bătrânul tăcut, dar păreau că au trecut ani. Avusese parte de liniște încontinuu timp de două luni lungi, dar acea liniște pătrunzătoare din acea noapte luminată de astre era altfel.

Era o altfel de liniște.

Un țipăt lung sparse vraja.

– Nesuferitule, să te înghită balaurul din peșteră! Cum ai îndrăznit!...

În sat începu forfota. Sacerdotul se ridică și se îndreptă grăbit spre sursa gălăgiei. Mira îl urmă.

În mijlocul satului au fost aprinse zeci de focuri, iluminând puternic calendarul de piatră și altarul din mijloc. Lumea se adună ca albinele în jurul unei case cu acoperiș mai înalt, din care izvora zarva. Mira se apropie mai mult și văzu cum un bărbat imens și bine făcut aruncă pe cineva pe ușă afară.

Era Zburătorul.

Părul blond îi atârna răvășit, hainele mototolite păreau îmbrăcate în grabă, iar fața era brăzdată de zgârieturi și vânătăi. Picioarele și mâinile se umpluseră de noroi.

– Cum ai îndrăznit să îmi bațjocorești biata fată, nătărăule?! bărbatul se îndreptă cu viteză spre Zburătorul întins pe jos. Stai că-ți arăt eu ție!

Îi stătu inima în loc. Trebuia să-l salveze, dar cum?

Sacerdotul dădu lumea din față la o parte și strigă poruncitor:

– Davos! Oprește-te! Nu da, că-l omori, nenorocitul!

Bărbatul era gata să-i distrugă fața bietului Zburător, când preotul îl prinse de mână.

– Nu faci tu soarta altui om! îi strigă lui Davos bătrânul în față. Trebuie să respecti datina!

Fața bărbatului se crispă de furie.

– Tu l-ai lăsat în sat! Davos se îndepărtă de Zburător, care se ridică încet în picioare. Mi-a nenorocit biata fată, biata mea Zia!...

În prag apăru fata. Părul lung, despletit, îi atârna până la genunchi.

Plângea.

Lumea din jur începu să şușotească.

Bătrânul se încruntă și se uită urât la Zburător.

– Cum îți e numele, băiete?

Monstrul zâmbi, ștergându-și sângele de pe obraz.

– Degeaba, moșule, zise el, arătând spre Mira. Sunt deja logodit.

Tot satul se întoarse spre ea.

Capul, dintr-odată, i se goli de idei.

Sacerdotul se încruntă și mai mult. El arătă spre Zburător, apoi spre Mira, și spuse tare:

– Prindeți-i pe amândoi!

Doi bărbați puternici o apucară de mâini. Mira se smuci – degeaba.

— Voi nu știți cu cine vă puneți! strigă ea, deznădăjduită.

Zburătorul, care atârna de alți doi bărbați masivi, nu părea să fie speriat deloc. Sacerdotul arătă spre niște copaci din spatele casei, unde prințesa și monstrul trebuiau să fie legați până mai marii satului le-ar fi decis soarta.

Mira încercă să se elibereze, dar bărbații o țineau prea strâns, iar când frânghia a fost legată în sfârșit de copac, nu se mai putu mișca deloc.

— Care e problema ta?! izbucni ea când rămăseseră singuri.

Zburătorul începu să râdă.

— Cum a fost terciul, prințesă?

— Chiar ești un monstru! făcu ea enervată. De ce n-ai lăsat biata fată în pace?

— O, deci prințesa are voie să mănânce terci, dar bietul Zburător trebuie să îndure foamea?

Zâmbea.

Mira devie privirea. Uitase.

— În plus, continuă el încet, am întrebat-o de trei ori și m-a acceptat de fiecare dată, nu poți spune că e doar vina mea.

Prințesa se încruntă.

— Ai nevoie de permisiune?

Zburătorul o privi uimit.

— Drept cine mă crezi, Mira? Un muritor de rând, un sclav? Sunt un spirit, exist după legile naturii. Iar natura nu ia nimic cu forța, niciodată.

Uluitor.

Doica îi spusese Mirei complet altceva, bineînțeles.

— Atunci, începu ea confuză, de ce te urăsc oamenii atât de mult?

Spiritul zâmbi larg.

— Aparent, sunt o concurență neloială.

Mira pufni.

— Cât de încrezut poți să fii!

— Ba deloc, zise el, lăsându-și capul pe trunchiul copacului. Cel mai uimitor lucru din lumea asta întregă e fericirea. Nu-ți dai seama că ai avut-o decât mult prea târziu.

Mira se uită și ea în sus. Noaptea coborâse definitiv peste munți. Ramurile abia înverzite ale copacilor păreau că poartă miriadele de stele în loc de frunze.

— Îmi place să cred că sunt cel care aduce fericirea în sufletul unei femei, continuă el gânditor. Măcar pentru o clipă.

— Zia nu părea fericită, spuse Mira ironic.

— Tatăl Ziei nu vrea să o mărite, d-aia plângea. Nu are zestre pentru ea.

— Iar acum nici că o să mai poată vreodată, mulțumită ție.

Zburătorul expiră din greu.

— Fiul fierarului o vrea, iar acum că știe tot satul că e întinată, tatăl Ziei o să fie fericit să o dea oricui.

Mira îl privi uimită.

— De unde știi toate astea?

El se uită viclean la ea.

— Sufletul unei femei nu este o taină pentru mine.

Era ciudat. Zburătorul părea, la o primă privire, ilogic. La o a doua privire, însă...

Mira inspiră cu putere aerul rece al nopții, încercând să-și golească mintea. Din spate se auzi gălăgie apropiindu-se.

— Hmm? făcu spiritul. Deja? Credeam că o să țină mai mult.

— Ce o să ne facă? întrebă ea încet.

— Probabil o să încerce să-mi taie mâna, zise el, încruntându-se. Așa că, dacă vrei să nu-mi accepți propunerea din Kogaionon, ar fi bine să găsești o soluție.